

Suzanne Vermeer

Cruise

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Zijn hand gleed over het slapende lichaam. Dijbeen, buik, borst. De huid voelde warm aan, ademde nog steeds de intensiteit van hun liefdesspel uit. Een achtergebleven zweetdruppel kleefde aan zijn vinger. Hij proefde het vocht en sloot zijn ogen.

De geur van seks drong in zijn neusgaten, de nasmaak tintelde op zijn lippen en het puntje van zijn tong. Hij haalde diep adem en liet de lucht langzaam en geluidloos ontsnappen. Zijn lichaam en geest kwamen tot rust. De omgeving straalde nu warmte en geborgenheid uit.

Door het open raam gleed een zeebries naar binnen. De geur van koele glooiende heuvels en zilte zee die perfect bij deze omgeving paste. Dit was namelijk het paradijs. Hier kwam alle schoonheid samen.

De vermoeidheid trok uit zijn lichaam en zijn hoofd werd helder. Hij overdacht de complexe situatie waarin hij zich bevond. Om te krijgen wat hij wilde, moest hij bepaalde stappen en risico's nemen. Het was geen zakelijke deal, hoewel het daar wel degelijk iets van weg had. Hij glimlachte. Kijk, zo ingewikkeld zat het dus in elkaar...

Zijn hand gleed nogmaals over het heerlijke lijf naast hem. Drie jaar waren ze nu samen. Meestal te kort en met lange tussenpozen. De buitenwereld wist van niets en dat moest voorlopig zo blijven. Het waren de beste jaren van zijn leven geweest. Hij wilde en kon deze relatie niet opgeven. Daarvoor waren er teveel dingen gebeurd die onmogelijk teruggedraaid konden worden.

In alle rust nam hij de plannen door die in de afgelopen jaren waren bedacht. De voorbereiding was gedaan en nu zou het erop aankomen. Nu moest hij de laatste stap nemen. Hij zag ertegen op, maar er was

geen weg meer terug. Zijn taak was immoreel en wreed. Wat hij ging doen wenste je iemands grootste vijand nog niet toe, laat staan een persoon waarmee je jarenlang lief en leed had gedeeld. En toch ging hij het doen. Daarover had hij zelfs niet de geringste twijfel of wroeging. Over het algemeen sliep hij als een roos.

Hij draaide zich op zijn zij en drukte een voorzichtige kus op de schouder van zijn geliefde. Morgen moest hij deze heerlijke plek verlaten om terug te keren naar een stramien waarin hij al veel te lang functioneerde. De wetenschap dat het einde van zijn burgerlijke leventje in zicht kwam, maakte hem al voorzichtig gelukkig.

Deel 1

1

Heleen van Rijsburg zette de wekker op halfacht. Als ze nog een halfuurtje zou lezen, had ze zeven uur slaap voor de boeg. Dat was precies genoeg; zes uur was te kort en acht uur te lang. Bij een gebrek aan nachtrust had ze de volgende morgen een barstende koppijn, terwijl te lang in bed blijven liggen voor een sloom en duf gevoel zorgde.

Op het nachtkastje lag een roman van haar favoriete auteur. Ze had alle negen boeken van deze Engelse schrijfster verslonden. Het waren romans die zich in Afrika afspeelden. De unieke sfeer die de auteur op wist te roepen, werkte op haar fantasie. In gedachten beleefde ze zelf de avonturen, in plaats van de aantrekkelijke, vrouwelijke hoofdpersoon die elke tegenslag overwon.

Ze legde twee kussens onder haar rug en sloeg het boek open. Terwijl ze las, streek ze met haar linkerhand over het dekbed van het tweepersonsbed. Een gebaar dat in het verleden was ontstaan en een gewoonte was geworden. Ze hield zielsveel van haar man Frank. Hun relatie duurde al zeventien jaar en tijdens die periode was hun verliefdheid overgegaan in respect, genegenheid en wederzijdse aantrekkingskracht. De pijlers waarop hun huwelijk was gebouwd. Niemand kon tussen hen komen. Frank was de liefde van haar leven.

Over zijn werk had ze altijd een dubbel gevoel gehad. Frank bekleedde een hoge positie bij een touroperator. Met deze verantwoordelijke baan verdiende hij een hoog salaris, maar hij moest ook vaak naar het buitenland. Hij was de schakel tussen de directie van hotels en zijn eigen directie in Nederland. Als hij eruit kwam met de aanbieders, hoefde alleen de directeur nog te tekenen voordat het complex in de vakantie-

gids van hun bedrijf werd opgenomen. Ze hadden zich de luxe van een grote, moderne twee-onder-een-kap-woning in de buurt van Eindhoven kunnen veroorloven. Heleen zat alleen thuis, maar toch vroeg ze zich af of Franks werk wel zo'n aanslag op hun huwelijk was. Hoewel ze gek op hem was, moest ze er niet aan denken om elke avond samen op de bank te hangen. Starend naar een melige quiz of de zoveelste voetbalwedstrijd, bier en chips binnen handbereik. In de weekenden verplicht op bezoek bij familie en vrienden. Dezelfde gezichten en sterke verhalen, buurtroddels en bravourepraat over hoe goed de kinderen het op school of de sportvereniging deden... Kinderen. Ze knipperde een paar keer met haar ogen en haalde diep adem. Die truc werkte altijd. Waarom deed ze dit zichzelf aan? Het was maar goed dat ze haar werk nog had, anders was ze de afgelopen jaren misschien wel gek geworden.

Vier dagen in de week werkte ze van negen tot twee op een accountantskantoor. Een leuke baan waarin ze haar energie kwijt kon. In de uren dat ze op kantoor zat, fungeerde ze meestal als vliegende keep. Nieuwe mensen inwerken, notuleren bij vergaderingen, een praatje maken met klanten die regelmatig langskwamen, met spoed papieren wegbrengen omdat het koeriersbedrijf een flinke wachttijd kende.

Voor het geld hoefde ze niet te werken, maar ze piekerde er niet over om de baan op te geven. Het sociale aspect betekende veel voor haar. De ongedwongen sfeer die op het kantoor hing en de avondjes uit met haar collega's wilde ze niet missen. Die waren goed voor haar gemoedsrust en humeur. Heleen sloeg het boek dicht. Vanavond kwam er niets van lezen. Ze kon de concentratie niet opbrengen, haar gedachten dwaalden om de haverklap af. Ze dacht weer aan Frank. Blijkbaar deed zijn afwezigheid haar deze keer meer dan normaal. Het was beter om te gaan slapen.

Ze legde het boek op het nachtkastje, deed het licht uit en draaide op haar zij. Haar hand gleed nogmaals over de plek waar Frank morgen weer zou liggen. Dan had hij er vier dagen Barcelona en Mallorca opzitten. Wat haar betrof kon morgen niet snel genoeg komen.

2

‘Dat was heerlijk, schat,’ sprak Frank Eldering oprecht. ‘Voor zo’n Hollandse stampot kun je me ’s nachts wakker maken.’

Heleen stond op en wuifde lacherig zijn compliment weg. ‘Morgenochtend om een uur of vijf mag jij die zin herhalen. Wedden dat je er dan heel anders over denkt?’

Frank draaide theatraal met zijn ogen.

‘Wat ben je toch een nuchtere Hollandse.’ Het kwam er met een zucht uit.

‘Goh, wat heb jij het slecht,’ antwoordde Heleen plagerig. ‘Weleens een scheiding overwogen?’ Toen ze de tafel wilde afruimen, pakte hij haar hand.

‘Je hebt toch geen minnaar? Dan breek je mijn hart, hoor!’

Ze trok een gek gezicht.

‘Natuurlijk wel, als jij in het buitenland zit lopen hier hele hordes hitsige kerels rond.’

Frank begon te grinniken. Hij stond op, trok haar naar zich toe en kustte zijn vrouw teder op haar wang. Ze pakte twee pannen van de tafel en liep naar de keuken. Met bord en bestek in zijn handen kwam Frank achter haar aan. Hij schoof de etensresten in de afvalbak en hielp Heleen bij het vullen van de vaatwasser. Dat verbaasde haar. Op het gebied van de huishouding bestonden er duidelijke, stilzwijgende afspraken. Zij deed het werk en hij genoot van zijn vrije tijd. Een ouderwetse invulling van de taken waarbij ze zich prettig voelden.

‘Ik wil je iets laten zien waarover ik behoorlijk enthousiast ben,’ zei Frank toen ze samen op de bank zaten. Uit zijn attachékoffertje haalde

hij een chique, glanzende brochure waarop een cruiseschip op volle zee stond afgebeeld.

‘Een Engels bedrijf dat zich specialiseert in Middellandse Zee cruises,’ zei Frank. ‘Sinds een jaar of twee timmeren ze aardig aan de weg. Hun product is uitstekend en onze marges zijn prima. Komend jaar geven wij ze een prominente plek in ons programma.’

Heleen bladerde door de brochure, een soort magazine voor de consument die beduidend meer te besteden had dan de gemiddelde toerist.

‘Ze zijn met name lovend over hun achtdaagse trip die begint en eindigt in Nice.’ Hij wees met zijn vinger naar de bijbehorende informatie in de brochure. ‘Napels, Palermo, Tunis, Mallorca, Barcelona...’

‘Klinkt heel aardig,’ antwoordde Heleen gereserveerd. Ze begreep Franks achterliggende gedachte niet. Hij nam zijn werk nooit mee naar huis. Soms vertelde hij erover, maar hij had haar er nog niet eerder echt bij betrokken. Ze wist dat een goede deal met een cruisemaatschappij onderdeel van zijn vak was. De ene dag sprak hij met een hotelketen uit Griekenland, om een paar uur later een telefonische deal te sluiten met een Duits consortium dat bungalowparken beheerde.

‘Van 6 tot 13 juni schijnt er nog een Superior Suite vrij te zijn. Op zich is dat vrij ongebruikelijk, want de luxe verblijven zijn als eerste uitverkocht.’

Heleen wierp een blik op de prijslijst.

‘Voor dát geld?’ vroeg ze ongelovig. ‘Daarvoor gaan wij een maand op vakantie. En dan eten we nog elke dag buiten de deur ook!’

Frank grijnsde. ‘Dit valt niet onder de reguliere vakantiebestemmingen, schat. De Columbus is een cruiseschip uit de kleinere categorie met de service van een vijf sterrenhotel. Er is bewust gekozen voor een “compact” pakket. Een super-de-luxe vakantie op een betrekkelijk klein oppervlak, dat zorgt voor een sfeervolle ambiance en meer intimiteit dan op grotere schepen.’

Heleen kon haar lachen niet inhouden. ‘Je klinkt als een verkoper van tweedehands auto’s,’ zei ze terwijl ze naar de foto van de Columbus

knikte. ‘Maar dat ben je in zekere zin ook.’ Ze knipoogde. ‘Volgens jou is het een betrekkelijk klein oppervlak. Nou, in mijn ogen is het een slagschip waarop je kunt verdwalen.’

‘Dat lijkt maar zo. De Columbus is slechts 131 meter lang en heeft vier dekken. De grote schepen gaan dik over de 200 meter en hebben minstens zeven dekken. Dat is dus het echte massatoerisme op de grote plas. Daarmee vergeleken is dit schip een vrijstaande villa in een all-inclusive resort.’ Hij grijnsde breeduit en haalde een hand door zijn gitzwarte haren. Zijn bruine ogen lachten mee.

Geïnteresseerd las Heleen over de geboden service en faciliteiten. Die waren inderdaad indrukwekkend te noemen. Toen haar blik over een foto van het casino op de Columbus gleed, schoof Frank wat dichtertegen haar aan.

‘De datum,’ zei hij. Ze kon zichzelf wel voor haar hoofd slaan.

‘Onze trouwdag... Ik ben de enige vrouw op de wereld die haar trouwdatum vergeet.’

Frank lachte.

‘Zo, dat fabeltje over mannen is bij dezen dus de wereld uit. En? Wat vind je ervan?’

Ze fronste haar wenkbrauwen.

‘Wat bedoel je? Je wilt toch niet zeggen dat...’

‘Het is een unieke manier om onze trouwdag te vieren, Heleen. Met een fles champagne onder het maanlicht op de Middellandse Zee. Dat is toch een stuk romantischer dan nippen aan een glas rode wijn tijdens een etentje bij restaurant De Vier Eiken in een buitenwijk van Eindhoven?’

Haar vingertoppen gleden over de foto’s die er met de seconde aantrekkelijker uitzagen. Zon, zee, decadentie en een snufje cultuur. Inderdaad aanlokkelijker dan een feestje dicht bij huis waarbij een drankje op het buitenterras net zo makkelijk door een zomerse bui verstoord kon worden. Alleen al wat het weer betrof was zo’n Midderraan uitje een verademing. Frank pakte haar hand en keek haar aan. Bij zijn ogen verschenen de

lachrimpels die zij zo onweerstaanbaar vond. De sensualiteit in zijn blik bezorgde haar een gevoel van lichte opwinding. Losjes legde hij zijn andere hand op haar dijbeen.

‘Het lijkt me geweldig,’ fluisterde hij, ‘om met z’n tweetjes de zon aan de oneindige horizon onder te zien gaan.’ Voordat zij de kans kreeg te antwoorden, nam hij haar in zijn armen.

Toen ze na een uitputtende avond hun bed indoken, schoot het door Heleen heen dat ze zich niet meer kon herinneren wanneer ze voor het laatst op de bank hadden gevreeën. Waar de voorpret van een cruise allemaal niet toe kon leiden, dacht ze vlak voordat ze in een diepe slaap viel.

3

Heleen stond op het balkonnetje van hun Superior Suite. Het luxe onderkomen was gesitueerd aan de stuurboordzijde van het schip en voorzien van alle gemakken. Een ruim tweepersoonsbed, twee leren fauteuils, koelkast, badkamer met douche en een flatscreen televisie met een hele rits kanalen. Ook was er rekening gehouden met internetver-slaafden en workaholics: op een donkergelakte tafel stond een compu-ter waarmee de gebruiker over het internet kon surfen.

Heleen piekerde er niet over om achter het beeldscherm te kruipen. Ze had op haar werk genoeg achter de computer gezeten en bovendien kon niets op tegen de indrukken die ze hier opdeed. Frank dacht daar min of meer hetzelfde over. Hij lag languit op bed en nipte van het glas champagne dat op het nachtkastje stond. Voor hem was ongegeneerde luiheid een zeldzame luxe. Ze liet hem met rust en genoot van de onder-gaande zon, de aangename bries en het uitzicht op de promenade en een stukje van het oude gedeelte van Nice.

De Columbus lag aangemeerd aan de Quai Amiral Infernet. Vanaf de wal was het eerste gedeelte van deze brede kade bestemd voor de scheepvaart. Het tweede gedeelte was beduidend smaller en liep nog 100 meter door. Aan het einde hiervan stond een kleine vuurtoren, om de schepen die op Bassin du Commerce afstevenden te waarschuwen. Waren de schepen deze monding eenmaal gepasseerd, dan konden ze afmeren in Bassin des Amiraux, waar de Columbus lag.

Vanaf het balkon gezien, leende het aanzicht van Nice zich voor een ansichtkaart. De kuststrook met haar statige gebouwen en luxe hotels, en de promenade die werd omringd door palmbomen en keurig ver-

zorgde perkjes, straalden de mondaine sfeer van Zuid-Frankrijk uit. Het is een indrukwekkende stad, dacht Heleen. In elk geval het stuk dat zij had gezien.

Vanmiddag waren ze geland op het vliegveld van Nice, dat net buiten de stad aan het verlengde van de enorme promenade lag. Bij de uitgang van de luchthaven stond een man in een zwart kostuum. Hij hield een bordje omhoog met hun naam erop. Hij bleek de chauffeur te zijn van de limousine waarmee ze naar het cruiseschip werden gebracht. Wat onwennig stapte ze in, maar na een tijdje genoot ze van het comfort en de decadentie. Het was een onderdeel van hun super-de-luxe vakantie. Zoiets doe je niet vaak. Tijdens de gehele rit bleef de zee aan hun rechterzijde. De extreem lange promenade veranderde tussentijds van naam. Promenade des Anglais ging over in Quai des Etats Unis. Op de hoek stond een pand met een historische uitstraling. Op dit stuk werd het beduidend drukker: restaurants en bars volgden elkaar snel op. Heleen kon zien dat het zowel binnen als op de terrassen stampvol zat. De chauffeur zette hen af op de kade, pal voor het schip. Hier werden ze direct verwelkomd door in smetteloos wit geklede pursers. Alle vier de mannen waren van Aziatische afkomst. Toen een van deze pursers hen naar hun suite had begeleid, had Frank haar terloops verteld dat negentig procent van de echt harde werkers op een schip van de Filippijnen kwam. ‘Schat?’ onderbrak Frank haar gedachten.

‘Ja?’

‘Wil jij wat champagne?’

Ze aarzelde even. Hoewel het aanbod aanlokkelijk klonk, besloot ze het voorlopig bij mineraalwater te houden. De avond was nog jong. Vanaf tien uur speelde er een jazztrio en daar zou ongetwijfeld flink bij worden geschonken. Tot die tijd leek het haar verstandiger om rustig aan te doen met de alcohol. Wellicht straks een glaasje.

‘Nee, dank je. Ik zit helemaal vol van het diner.’

‘Oké.’ Ze hoorde hoe hij zijn glas bijschonk met bubbels.

‘Bevalt het uitzicht een beetje?’

‘Geweldig, interessante stad, zo op het eerste gezicht een mooie mix van oud geld en nouveau riche.’

‘Helaas is geen van beiden op ons van toepassing,’ grinnikte Frank. ‘Na dit uitstapje moeten we weer hard voor onze centen bikkelen.’

‘Voorlopig zitten wij wel lekker op dit cruiseschip.’

‘Zo is het maar net!’

Hij klopte betekenisvol met zijn hand op het bed. ‘Kom je even bij me liggen, schat?’

‘Ik zou best willen, Frank. Maar ik zit echt nog helemaal vol van het diner.’

Frank bromde begrijpend.

‘Je hebt gelijk. Laat eerst je eten maar zakken. Vanavond zien we wel verder, oké?’

‘Deal,’ antwoordde Heleen. Ze had best wel zin in een vrijpartij. Desnoods een vluggertje. Ze was alleen bang dat ze er met zo’n volle maag niet echt van zou kunnen genieten.

De kade stond loodrecht op de wal. Hierdoor wees het achterstevan van de Columbus naar het zuiden van de stad en de boeg naar de zee. Vanaf hun balkon had ze een perfect uitzicht op de boulevard en een gedeelte van het oude centrum van Nice.

Ze keek naar rechts. Langs de haven liep een tweebaansweg. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en las op een straatnaambordje QUAI LUNEL. Vanaf dit hoekhuis kregen de panden ook meer het uiterlijk wat je in de buurt van een haven zou verwachten. Het Indiase restaurant heette Le Bombay Palace en had een sjofele uitstraling, maar had daardoor ook een bepaalde charme. Zowel de gele luifeltes van het daarnaast gelegen Bistro du Port, als de rode van het aangrenzende restaurant Le Lunel, waren aan vervanging toe. Er zaten talloze scheurtjes in het doek en de zon had in de loop der jaren de frisse kleuren laten vervagen tot tinten die het meest op pastelkleuren leken.

Ondanks de licht vervallen staat van de etablissementen, ademde dit gedeelte van Nice ouderwetse gezelligheid uit. Misschien wel geborgenheid, een soort 'ons kent ons' sfeertje, maar wel op de goede manier. Langs de boulevard was hiervan geen sprake. Daar heersten andere normen en waarden. Althans, dat dacht zij.

Ze nam een slok van haar mineraalwater. Haar maag protesteerde onmiddellijk. Ze was zich tijdens het diner duidelijk te buiten gegaan aan alle heerlijkheden en betaalde daar nu de prijs voor. Niet dat ze zich beroerd voelde, maar het opgeblazen gevoel was verre van comfortabel te noemen.

Het diner was een buffet met vlees- en visgerechten. Ook was er rekening met vegetariërs gehouden. Volgens het programma werd er tweemaal een buffet geserveerd: bij aankomst en bij terugkeer in de haven van Nice. Gedurende de reis was er 's middags en 's avonds een à la carte menu.

Omdat ze flink trek hadden, waren ze betrekkelijk vroeg naar de eetzaal gegaan. Ondanks dat het een buffet was, werd er wel van hen verwacht dat ze de gemaakte tafelschikking volgden. Tijdens de trip hielden ze dezelfde tafel die ze met een ander stel deelden. Ook Nederlanders. Ze hadden kort kennisgemaakt toen ze net op het punt stonden om de zaal te verlaten en het andere tweetal binnenkwam.

Heleen draaide haar hoofd naar de Middellandse Zee. Die lag er kalm bij. Een briesje gleed over het dek en liet de vlaggetjes, die ter verwelkoming van de nieuwe gasten aan de reling waren geknoopt, dansen. Vanaf de scheepskiel kabbelende golfjes strekten zich uit tot de oneindige horizon waarachter de zon langzaam maar zeker verdween. Ze zoog de zilte lucht in haar longen en verheugde zich op de heerlijke vakantie die in het verschiet lag.